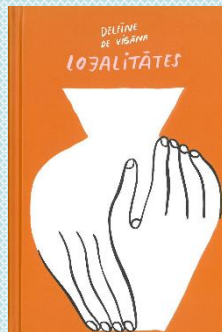
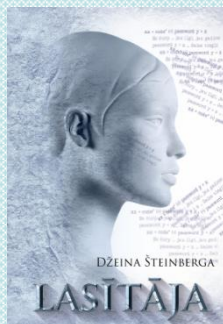
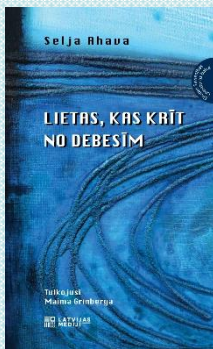
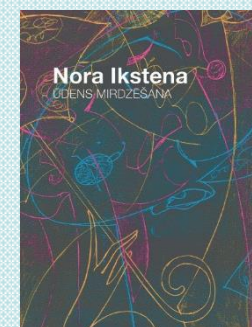
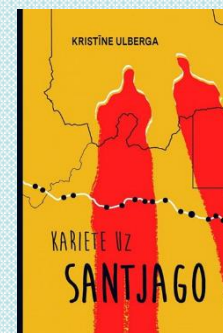
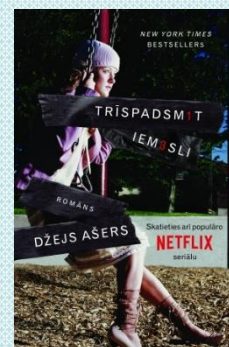
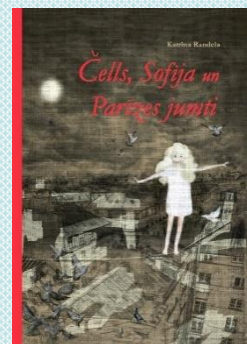
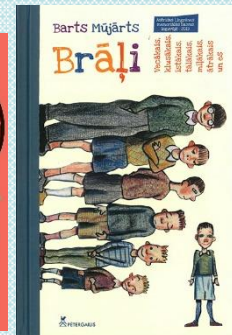
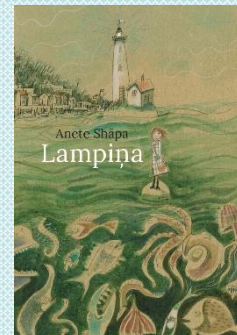
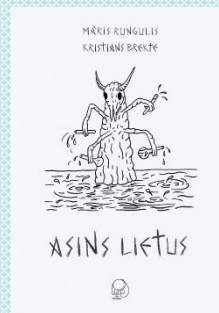
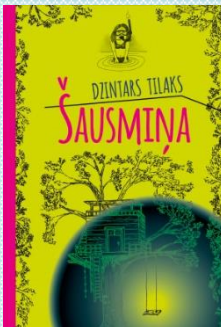
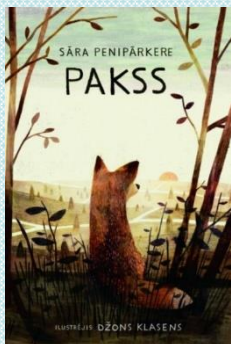
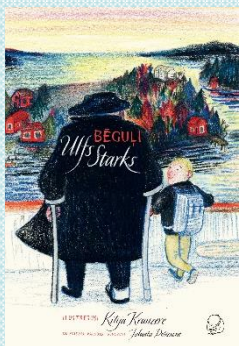
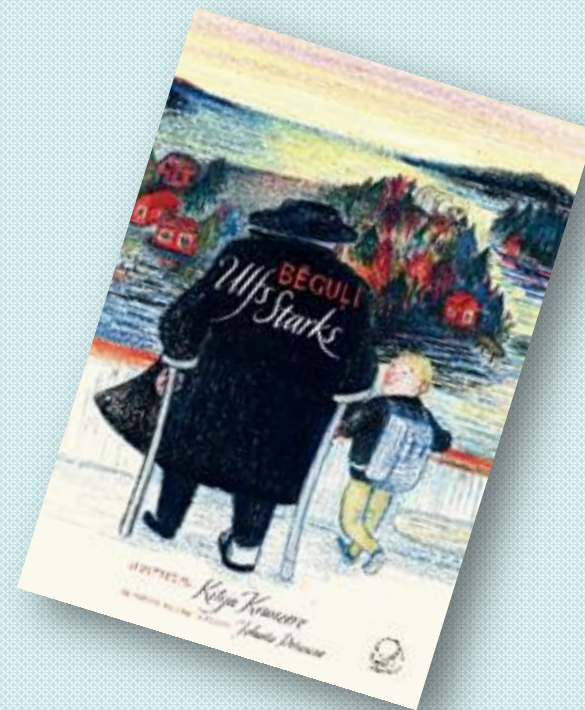
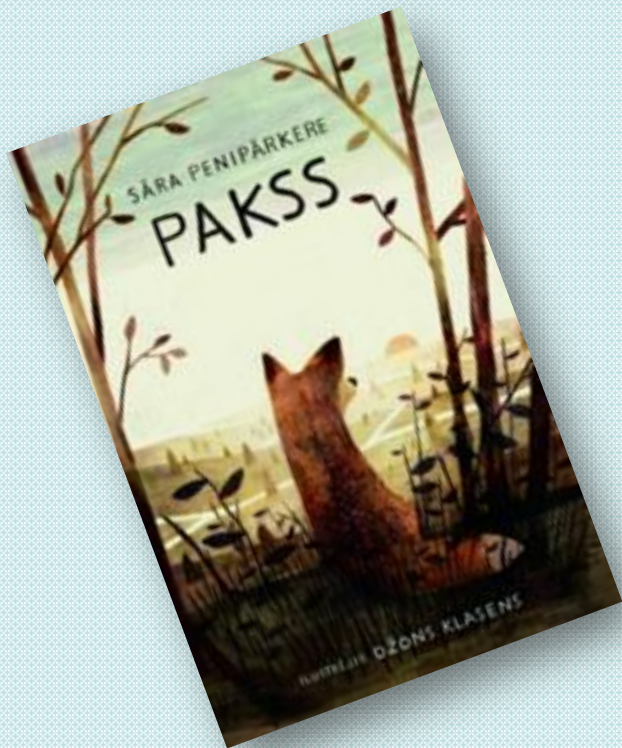

Jaunākās daiļliteratūras grāmatas ģimnāzijas bibliotēkā 2021.gadā

Grāmata ļauj tuvoties šēru salai, kur atrodas vectēva māja. Tajā mazdēls pavadījis daudzas jaukas vasaras brīvdienas, tāpat kā rakstnieks savā bērnībā. Bet māja uz klints stāv tukša, jo vecmāmiņa ir mirusi, bet vectēvs nonācis slimnīcā. Tikai mazdēls spēj vecajam, skarbajam vīram palīdzēt gan beidzamo reizi pabūt savā īstajā dzīvē, gan sagatavoties atkal satikt vecmāmiņu un atrast īstos vārdus savai mīlestībai.

Pīters un Pakss ir bijuši nešķirami, kopš zēns izglāba lapsēnu un pārnesa mājās. Taču kādu dienu notiek neparedzamais: Pītera tēvs dodas karā un liek palaist lapsu savvaļā.

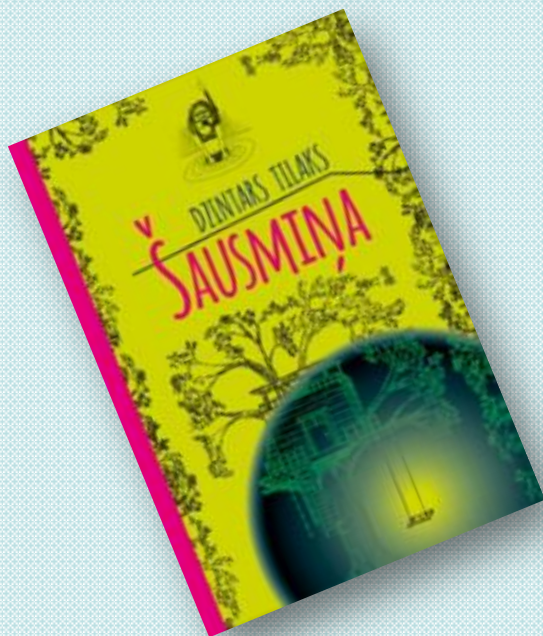
Nonācis sava vectēva mājās trīssimt jūdžu attālumā, Pīters saprot, ka neatrodas tur, kur viņam vajadzētu būt, – līdzās Paksam. Mīlestības, uzticības un skumju mudināts, zēns dodas ceļā, lai atrastu lapsu un abi atkal būtu kopā.

Tikmēr Pakss neatlaidīgi gaida savu zēnu, iekuldamies dažādos piedzīvojumos un atklādams daudz jauna...

Emocionāls vēstījums par ciešo saikni starp zēnu un dzīvnieku un par ļaunumu, kādu visam dzīvajam nodara karš, – stāsts, kas rosinās pārdomas kā bērniem, tā pieaugušajiem.

Grāmatas galvenais varonis ir zēns, kas ārēji līdzinās klasesbiedriem, taču tikai ārēji: gan viņš, gan viņa vecāki uz Zemes atrodas izpētes misijā. Par viņa galveno pētniecības objektu kļūst draudzība ar diviem Zemes bērniem, ar kuriem viņš nodibina aliansi un atklāj viņiem zvaigžņu pasauli. Vai citplanētietis var saprast, kas ir draudzība?

Šarlotei Ausmai ir divi vārdi un divas lielas problēmas – mazais augums un matemātika. Ja ar matemātiku vēl kaut kā varētu “cīnīties”, tad ar stiepšanos garumā ir daudz sarežģītāk.

Mūsu mazās nepilnības... Tās dažkārt mūs padara ievainojamus un neaizsargātus, jo par tām neviļus nākas domāt gandrīz vienmēr. Vai vērts uztraukties par to, ka esam atšķirīgi?

Arī Šarlote domā, uztraucas un meklē risinājumus, taču... galu galā tas kļūst smieklīgi un, iespējams, gluži lieki.

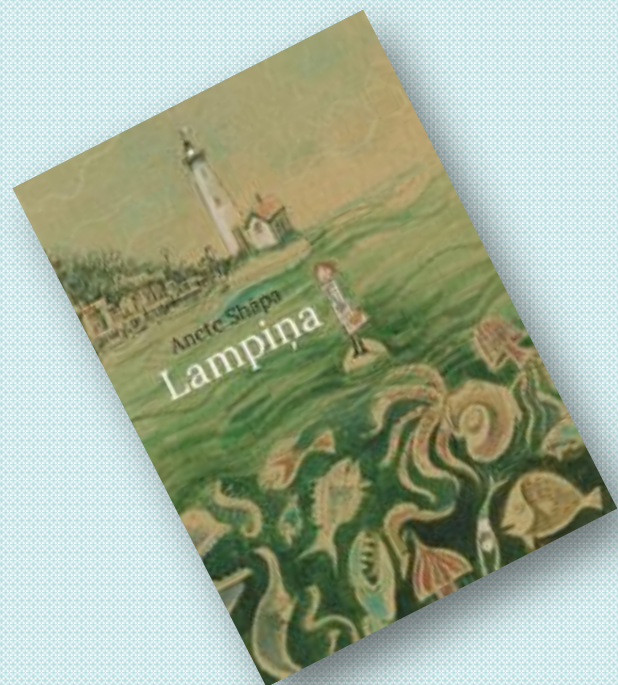
Skolas vecuma romāns – tā šo grāmatu ir nodēvējis Dzintars Tilaks, cerot, ka jaunajiem lasītājiem tā būs ne tikai laba lasāmviela, bet arī iemesls padomāt un “neķert krenķi”, paraugoties uz sevi no malas.

Rakstnieks Māris Rungulis jau kopš pagājušā gadsimta 80. gadu vidus vācis un publicējis bērnu vidē izplatītos spoku, šausmu un joku stāstus. Rakstot grāmatas „Pastaiga mirušo pilsētā” (2016), „Trīs nāves Mārtiņdienā” (2018) un „Asins lietus”, viņš izmantojis šos mūsdienu folkloras sižetus.

Triloģijas noslēdzošajā grāmatā “Asins lietus” skolotāja iesaista bērnus skolas žurnāla veidošanā. Sestklasnieki nolemj žurnālā ievietot savas apkaimes nostāstus. Izrādās, ka baisus notikumus ir piedzīvojusi arī viņu klases audzinātāja, kuras mājās notiek spoku stāstu vakars. Vai gliemeži tiešām var apēst cilvēku? Kāpēc no ķīmijas kabineta griestiem pil asins lietus, uz kurieni katru nakti pa sliedēm traucas spoku vilciens? Kāds spoks vēstulē viņiem pats atklāj savu noslēpumu...

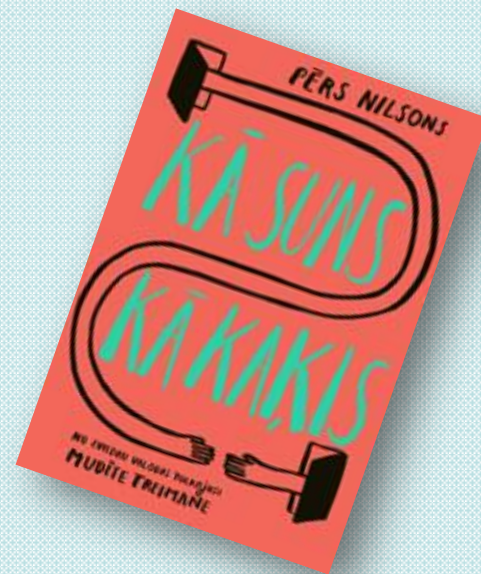
Grāmata adresēta vidējā skolas vecuma bērniem.

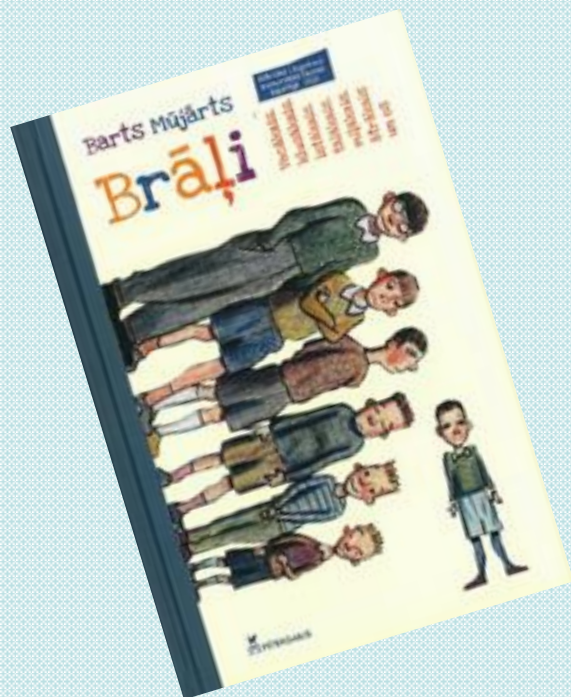

Šis ir stāsts par jūru.
Par noslēpumainām radībām un
mežonīgiem jūras laupītājiem. Par
admirāļa Melno namu, kurā, kā
stāsta, mājo briesmonis. Par pelēku
bāku uz mazas saliņas jūrā un par
Lampiņu, bākas uzrauga meitu, kas
katru vakaru kāpj sešdesmit vienu
pakāpienu augšā bākas tornī, lai
iedegtu gaismu. Par kādu vētrainu
nakti, kad ir izbeigušies sērkokčiņi un
viss noiet greizi. Taču galvenokārt par
drosmi un spēju paveikt vairāk, nekā
jebkad no sevis esi gaidījis.

Grāmata „kā suns kā kaķis“ ir vienkāršs, taču emocionāli dziļš romāns jauniešiem. Pēram Nilsonam piemīt prasme ar maz vārdiem pastāstīt daudz, un, kaut arī teksts un saturs ir koncentrēts un poētiski spēcīgs, lasīt viņa uzrakstīto ir viegli un plūstoši. “kā suns kā kaķis” ir intelektuāli stimulējošs un provocējošs darbs, kas savu lasītāju uztver nopietni.

Barta Mūjarta grāmata “Brāļi” ir daļēji autobiogrāfiska, ļaujot ieskatīties autora ģimenē, kurā starp septiņiem brāļiem - Vecāko, Klusāko, Īstāko, Tālāko, Mīlāko, Ātrāko,- Barts bija visjaunākais.

Grāmatas varonis ir “sarežģītais zvirbulēns”, kurš pirms gulētiešanas nedomā “parastās” bērnu domas par simts aitiņām, bet gan par eksistenciālām un ļoti specifiskām lietām: “Es paliku guļam, saritinājos zem segas, ar ciet acīm. Palauzīju galvu par to, ko jau zinu. Zināju, ka dažiem kapu apbedījumiem nav smakas un mirušajiem, kas augšāmcēlušies, arī kaut kas ir, taču par to, ka mūsu tēvs sūc asinis vai kādreiz jau bijis nomiris, es negribēju prātot. Es ātri domāju par ko citu. Vai mūsu tēvs kādreiz ir odis pēc kaut kā vēl, ne pēc tabakas no zilās paciņas, to es gribēju ātri saprast.”

Kuģim nogrimstot, Lamanša jūras šauruma ūdeņos tiek atrasts čella futrālis un tajā – maza meitenīte. Viņas glābējs ir ekscentriskais zinātnieks Čārlzs Maksims, kas dod viņai vārdu Sofija un ņem savā paspārnē.

Meitene izaug ar ciešu pārliecību, ka reiz atradīs savu mammu, kas noteikti spēlē čellu un dzīvo Parīzē. Un kādu dienu viņi abi ar Čārlzu sēžas vilcienā un dodas uz Parīzi, bet tur...

Elpu aizraujoša pasaka bērniem, ko sarakstījusi viena no izcilākajām britu mūsdienu bērnu rakstniecēm Katrīna Randela (1987). Tā iznākusi 2013. gadā un ir visvairāk godalgotā viņas grāmata, tulkota daudzās valodās un nominēta arī prestižajai Kārnegija medaļai.

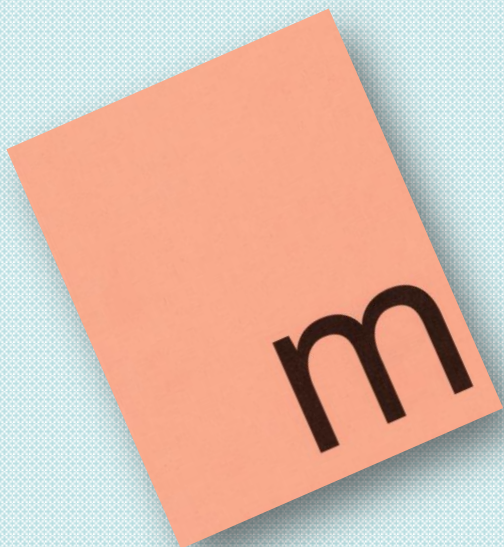
Dažreiz gadās tā, ka mēs aizmirstam. Aizmirstam kaut ko svarīgu. To, kas jāatceras. Tad talkā nāk putekļu eņģeli. Tie ir mazi – tāpat kā putekļi, bet atceras visu, jo putekļi ir bijuši vienmēr un nekad nepazudīs. Viens tāds putekļu eņģelis ielido pa Tildas logu...

Populārā igauņu rakstnieka Andrusa Kivirehka grāmata “Tilda un putekļu eņģelis” ir aizkustinošs un dziļš stāsts par bērnu, kas zaudējis tēvu, par atmiņu un fantāziju, par cilvēku attiecībām, mūsdienu tehnoloģisko pasauli un vērtībām, kuras mums jācenšas saglabāt. Tā ir grāmata visai ģimenei, kurā katrs atradīs kaut ko sev tuvu.

Vidusskolniecei Lārai Džīnai vairs nav māmiņas, tomēr ir lieliska ģimene: tētis, kurš visiem spēkiem cenšas gādāt, lai meitām nekā netrūktu, nopietnā vecākā māsa Mārgota, kas dodas uz koledžu, un deviņgadīgā mazā māšele Kitija, par kuru Lāra Džīna nu jūtas atbildīga.

Savas mīlestības vēstules Lāra Džīna glabā māmiņas reiz dāvētajā cepuru kārbā, taču tās nav vēstules, ko viņai būtu rakstījis kāds cits. Šīs ir uzrakstījusi viņa pati. Pa vienai katram no zēniem, kurus viņa kādreiz ir mīlējusi, – pavisam piecas. Vēstulēs meitene izliek visu savu sirdi un dvēseli un pasaka daudz ko tādu, ko nekad neizpaustu reālajā dzīvē, jo tās ir paredzētas tikai viņai pašai. Taču kādu dienu cepuru kārba pazūd, slepenās vēstules nezināmā veidā tiek nosūtītas adresātiem, un Lāras Džīnas mīlas dzīve vairs nepastāv tikai sapņos – tā kļūst gluži nekontrolējama...

“Meitene” ir Lotes Vilmas Vītiņas debijas dzejas krājums.

Krājums “Meitene” piedāvā jaunas sievietes vēstījumu, kas pēdējo gadu latviešu dzejas kopainā ir salīdzinoši rets un tāpēc – gaidīts un apsveicams notikums. Vītiņas dzejoļu forma ir apbrīnojami precīza – nevienas pārspīlētas detaļas un reizē emocionāla ietilpība. Būtiska loma ir saspēlei starp vārdu un klusumu, kas rada šo dzejoļu īpašo nospriegojumu. Vītiņas krājumā fiksētā pieredze piedēvēta tieši meitenei, lai gan, plašāk raugoties, viņa runā par cilvēka attiecībām ar laiku un pārmaiņām.

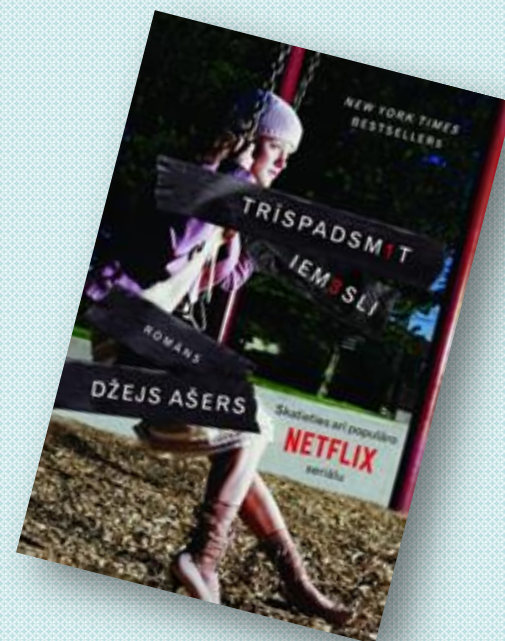
Artis Ostups

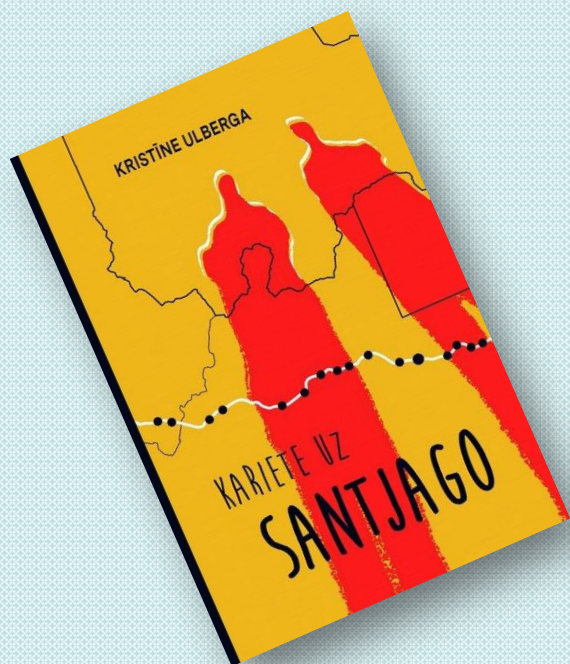
*Nākotni nevar apstādināt.
Pagātni nevar attīt atpakaļ.
Lai uzzinātu noslēpumu, atliek tikai...
nospiest Play.*

Pārnākot mājās no skolas, Klejs Džensens uz lieveņa atrod savādu sūtījumu ar savu vārdu. Tajā ir vairākas kasetes, ko ieskaņojusi Hanna Beikere – Kleja klasesbiedrene un simpātija, kura pirms divām nedēļām izdarījusi pašnāvību.

Hannas stāstījumā izskan trīspadsmit iemesli, kas pamudinājuši meiteni pārtraukt dzīvi. Klejs ir viens no tiem. Ja viņš noklausīsies kasetes, tad uzzinās – kāpēc.

Klīzdams pa dzimto pilsētiņu, Klejs klausās kasetes visu nakti. Viņš kļūst par Hannas pārdzīvojumu aculiecinieku un atklāj kaut ko tādu, kas maina viņa dzīvi uz visiem laikiem.

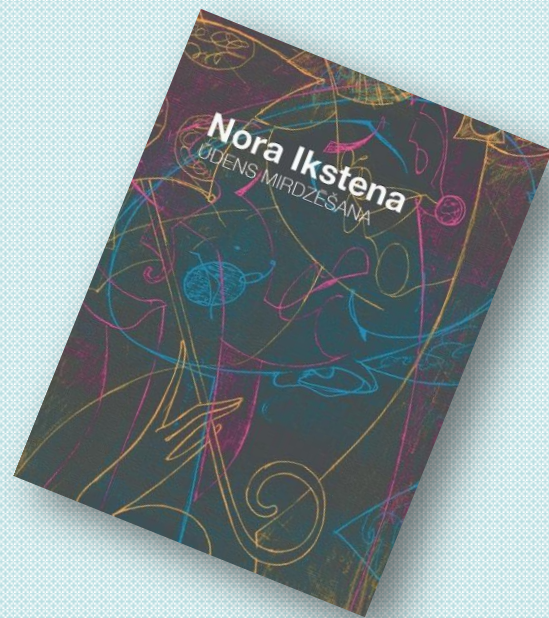
“2015. gada vasarā Kristīne Ulberga nostaigāja Santjago svētceļojuma 900 kilometrus. Bez jebkādas kristīgās eksaltācijas un neklanoties pie katra ceļmalas akmens ar iekaltu krustu, toties ar vien pārsimt eiro kabatā un ceļabiedru, draudzenes tīņa vecuma dēlu Aleksi. Šis ceļojums ir sižeta pamatā, taču tās nebūt nav tradicionālās ceļojuma piezīmes. Palaikam vēstījumā ievijas epizodes, kuras varētu uzskatīt par vizionārām un kuras šo absolūti reālo gājienu pārtapina metaforiskā ceļojumā. Ceļā sevi meklē Kristīne, citā veidā to dara Alekss, bet, pats par sevi saprotams, ka nekāds “es” netiek atrasts, jo to nemaz nav iespējams izdarīt. Un tomēr – 900 kilometru gājums cilvēku maina. Kā tas notiek un kas tieši viņā mainās – to varētu uzskatīt par Karietes uz Santjago centrālo motīvu.”

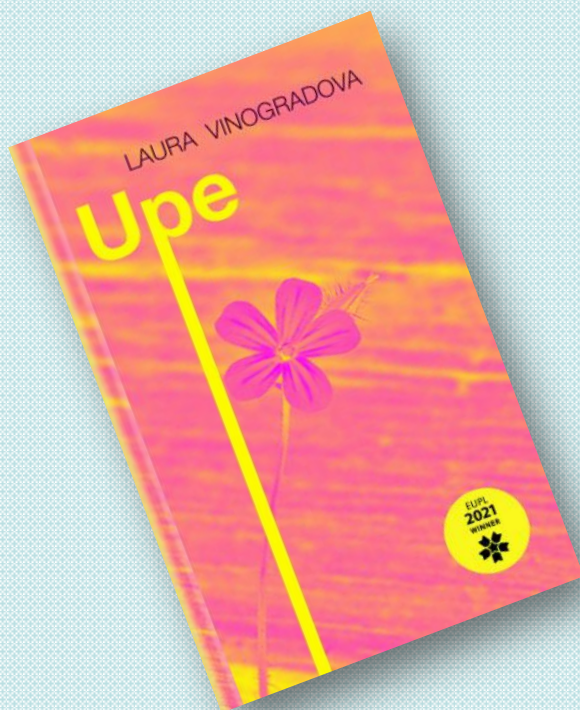
Guntis Berelis

Marija ir Marija, viņai nekad nav ienācis prātā, ka viņas bezjēdzīgo dzīvi izglābs vīrietis, kurš viņu mīlēs līdz nāvei. Ir tikai pašas ceļš, pašas maldi un sīkie saprāta uzplaiksnījumi. Pašas elles un pašas paradīzes, kas visas norisinās tepat uz zemes, tepat šajā dzīvē, kurā tepat vien būs jāatbild un jāsaņem par visu...

“Ūdens mirdzēšana” ir romāns vīzija par jauna eksistences lauka meklējumiem — pusmūžā viss ir šķietami jau izdzīvots, tomēr piepildījuma apvārsņi joprojām atrodas aiz biedējoši nerasniedzamā horizonta...”

Dace Sparāne-Freimane

Rute negaidot manto no tēva lauku māju pie upes. Tēvu Jūli viņa nekad nav pazinusi, taču pārlietu labi pazīst sāpes par skaudro bērnību un pirms desmit gadiem pazudušo māsu, pazīst neiederības izjūtu un tukšumu sirdī.

Un Rute bēg – bēg no pilsētas, no cilvēkiem, no sevis... Vai upe viņai palīdzēs atrast pašai sevi, savu dzīvi?

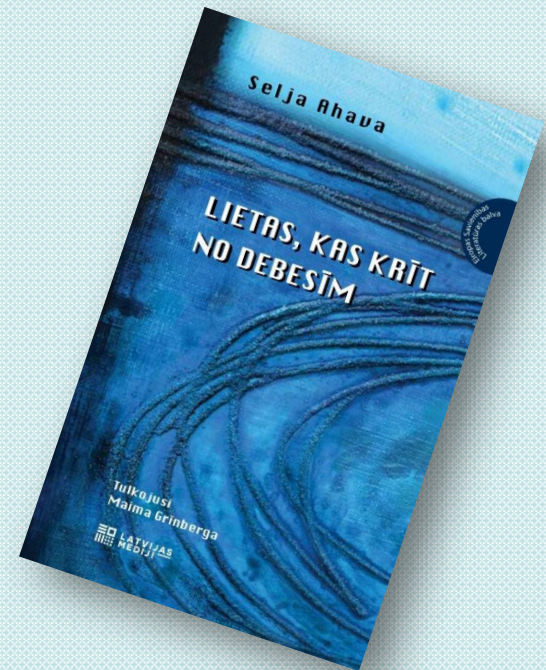
Mās, es tev gribu pastāstīt par upi. Par sevi tajā upē. Tā liek man drebēt, trīcēt. Tā liek man smieties. Es tik sen neesmu jutusi sevi tik dzīvu. Pie laipas upe ir diezgan tīra. Dziļa. Es nevaru aizsniegt tai dibenu, tad ir mazliet jāienirst. Pāri pārpeldēt var ātri. Ja grib izpeldēties kārtīgi, tāda riņķošana sanāk. Straumi jūt. Ja ļaujas, tā nes, un es nezinu, cik tālu var aiznest. Mās! Tai upē gribas palikt.

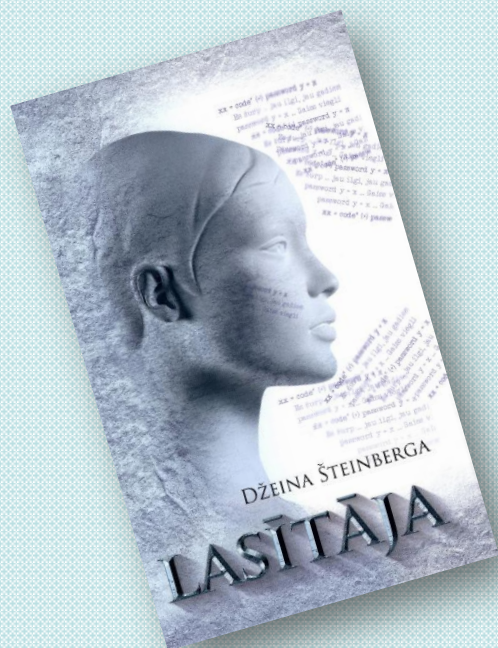
Eiropas Savienības Literatūras balvas laureāts

„Ir lietas, kas neaiziet prom kopā ar laiku. Tās neizblāvē, nemīkstina un nepārvēršas par atmiņām. Tās vienmēr ir tikpat cietas un lielas, tās stāv kā stabs cilvēka vēderā un krūtīs un tur dun. Tās var aizmirst, taču, atkal ienākušas prātā, tās vienmēr ir tagad, vienmēr tikpat lielas, it kā notiktu tieši pašlaik.” (50.-51. lpp.)

“Seljas Ahavas lieliskais romāns „Lietas, kas krīt no debesīm” stāsta par cilvēka emocionālajām robežām pēkšņu, nekontrolējamu notikumu iespaidā. Par nejaušības nepārvaramo spēku. Gluži kā dzīvē. Kaut mīlestības piepildīta, tomēr savā tiešumā smaga, vienlaikus izsmalcināta un zemapziņas neizdibināmajās dzīlēs vedinoša grāmata”

rakstniece Jana Egle

“Lasītāja” ir nedaudz biedējoša fantāzija par brīdi, kad tehnoloģijas ir attīstījušās tik tāl, ka sāk nomākt cilvēcīgumu, turklāt romāna tekstā meistarīgi ievīti mūsdienās arvien aktuālāki jautājumi. Vai ir svarīgi zināt, no kurienes tu nāc un kādas ir tavas saknes? Kur ir ētiskā robeža, kas ļauj vadīt un pārvaldīt cilvēku dzīves ar tehnoloģiju vai, teiksim, sociālo tīklu algoritmu palīdzību? “Lasītāja” lieliskā un viegli uztveramā latviešu valodā vēsta par cīņu, mīlestības nojautām un sevis meklējumiem. Tomēr fonā nemitīgi plaiksnī viens no lielākajiem cilvēces neatbildētajiem jautājumiem, proti, jautājums par labo un ļauno. Atbildi tekstā nāksies meklēt katram pašam, jo romāna varoņiem tā diez cik viegli rokā nedodas.

Ilze Jansone, rakstniece

Trīspadsmitgadīgajam Teo un viņa draugam Matisam ir noslēpums. Abu skolotājai Elēnai ir aizdomas, ka kaut kas nav kārtībā, bet centieni par katru cenu atklāt patiesību atmodina pašas pagātnes rēģus. Matisa māte Sesila nejauši atklāj vīra datorā ko tādu, kas liek apšaubīt, vai viņa savu dzīvesbiedru jebkad ir līdz galam iepazīnusi... Šis četrbalsīgais stāstījums par atkarību un pienākumu sarežģīto tīklu savijas ap lasītāju arvien ciešāk, vēstot par vientulības šaubām, noklusēto realitāti un to, cik bīstama mēdz būt lojalitāte.

Невероятно смешные рассказы о Дениске Кораблёве давно стали классикой. Просто невозможно представить себе, что кто-то в детстве не читал замечательные рассказы Виктора Драгунского, в которых он создал удивительный образ любознательного мальчика, чуть озорного, с пытливым умом и добрым сердцем. Стоит начать читать любой рассказ про Дениску — и от книжки невозможно оторваться. Неудивительно, что мальчишки и девчонки, даже став взрослыми, продолжают перечитывать «Денискины рассказы», получая при этом не меньшее удовольствие, чем в детстве.

"Жизнь - это Футбольное поле", - считает десятилетний Димка, для которого нет ничего важнее футбола. Он мечтает стать профессиональным футболистом и вывести сборную в финал чемпионата мира. Ему очень хочется, чтобы мама увидела этот решающий матч. Но, увы, мама против того, чтобы Димка играл в футбол. А всё потому, что его отец, который не живёт с ними, футболист. И Димке остается одно из двух: идти к мечте наперекор всему или утонуть в запретах и сомнениях.

Для среднего школьного возраста.

Писатель Эдуард Успенский очень любит животных. И не просто любит, а хорошо их понимает.

Возможно даже, хотя это тайна, он знает собачий и кошачий языки лучше самого профессора Сёмина из книги про дядю Фёдора. Именно поэтому кот Матроскин и пёс Шарик хоть и сказочные, но такие живые и настоящие, что теперь все коты и собаки кажутся на них похожими.

Зато дядя Фёдор (мальчик) ни на кого не похож. Таких детей просто не бывает! Самостоятельный, ответственный - чудо-ребёнок, мечта всех родителей!

Эта троица из Простоквашино уже покорила не одно поколение детей.

"Все могло сложиться по-другому, если бы у меня был папа. Тогда мама могла бы с ним посоветоваться. Посоветовалась и не отдала бы меня учиться к Татьяне Владимировне. Татьяна Владимировна не сказала бы: "Встать! Руки за голову!" Дедушка не пришел бы в ужас и не стал бы настаивать на моем переводе в другую школу. И я не попала бы в класс к Марсём. Это Марсём рассказала нам об ангелах - о том, что они должны отдыхать. С тех пор прошло много лет. Но когда со мной что-нибудь случается - плохое или хорошее, - я об этом вспоминаю".

...Но прежде, чем Марсём рассказала об ангелах, в жизни Алины произошло множество событий: В.Г. начал приходить в гости, принцы совершили подвиг, класс обрел нового ученика, а шкафчики лишились магнитов...

Patīkamu lasīšanu!

